

Nieuwe Nikes

Tanja de Jonge

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Dit verhaal komt uit de bundel KORT, 14 verhalen met creatieve lesideeën voor de 1e en 2e klas van het VO. Auteur Tanja de Jonge, redacteur: Annemarie Verhoef.

Nieuwe Nikes

In de schaduw van een geparkeerde bus keek Rolf op zijn telefoon. Hij zocht naar het telefoonnummer van de sportwinkel aan de overkant en sloeg het op in zijn contacten. Daarna stopte hij zijn telefoon terug in zijn zak, stak de straat over en liep de winkel in.

Het was een rommelige zaak. In het midden stonden stapels dozen met daarop sportschoenen in de aanbieding. Links van hem een kledingrek vol trainingspakken, rechts van hem een wand met de nieuwste sneakers. Hij liep direct op de Nikes af. Hij nam het nieuwste model van het schap.

‘Kan ik je helpen?’

Rolf draaide zich om en zag een man van in de twintig staan. Hij droeg een wit poloshirt met een blauw streepje op de kraag. Zijn armen waren bruin. Zijn haar glansde alsof er vet in zat. Zijn blik ging langs Rolfs benen naar beneden en bleef hangen op zijn afgetrapte gympen. Een minzaam lachje kwam op zijn gezicht.

‘Heeft u deze ook in maat veertig?’ vroeg Rolf. De man nam de schoen van hem aan en liep zonder iets te zeggen naar achteren. Rolf bleef alleen in de zaak. Hij slaakte een zucht en keek door de openstaande deur naar de straat.

Buiten bond een vrouw juist de riem van haar hondje aan een paal. Zo’n wit keffertje was het. Bij de familie Verburg hadden ze vroeger net zo’n hondje gehad. Rolf kon de vrouw horen praten. ‘Braaf blijven zitten hoor,’ zei ze met hoog stemmetje. Belachelijk hoe mensen soms praatten tegen hun dieren.

De vrouw was slank, sportief gekleed, en van dezelfde leeftijd

als zijn oma. Kwam ze nu naar binnen? Dat kwam niet goed uit! Rolfs hart begon sneller te kloppen. Hij kreeg een wee gevoel in zijn buik.

Eenmaal binnen dook de vrouw onmiddellijk in het rek met de trainingspakken en daar stond ze zo geconcentreerd naar te kijken, dat Rolf dacht dat het misschien niet uitmaakte dat ze er was. Kalm blijven, dacht hij. Als ze druk aan het zoeken was, nam ze de rest van de winkel waarschijnlijk niet goed in zich op. Zou hij het durven?

De winkelbediende kwam terug met een schoenendoos in zijn handen. Hij zag de vrouw meteen staan. 'Ik kom zo bij u, hoor' riep hij naar haar, terwijl hij de rechterschoen aan Rolf gaf.

'Dat hoeft niet,' antwoordde ze. 'Ik kijk alleen maar even.'

Rolf trok de schoen aan. Die zat fantastisch. 'Mag ik de linkerschoen ook proberen?' vroeg hij.

De man reikte ook de linkerschoen aan. 'Hoe zitten ze?' vroeg hij. Rolf veerde op de schoenen en liep een paar passen. 'Goed,' zei hij.

'Ze zijn 129 euro,' zei de man met een blik, alsof hij wel wist dat Rolf zulke schoenen nooit kon betalen.

'Ik kijk even of ik genoeg saldo heb op mijn pas,' reageerde Rolf. Hij nam zijn telefoon uit zijn zak en begon te swipen.

Op de balie begon een telefoon te rinkelen. De man keek vertwijfeld om. Rolf bleef onverstoorbaar bezig met zijn telefoontje.

'Ik eh... ik neem hem even op.'

'Ja goed, hoor,' zei Rolf. Hij zag hoe de man zich omdraaide, loerde angstvallig naar de vrouw achterin de winkel, en toen zij niet opkeek, besloot hij dat dit het moment van actie was. Hij haalde

diep adem, drukte eerst zijn telefoon uit, sprong toen over een paar dozen met sneakers heen en vloog sneller dan het licht de winkel uit op de nieuwe Nikes.

Buiten rende hij rakelings langs het blaffende hondje, door de straat, over het paadje bij de passage, voorbij de Hema naar links, over het fietspad en dan door de steegjes achter de huizen naast de Pauluskerk. Pas daar durfde hij langzamer te gaan lopen. Hij hijgde uit en keek naar zijn nieuwe schoenen. Een triomfgevoel kwam in hem omhoog. Zo eenvoudig was het dus.

Aan het einde van de steeg stapte hij op zijn fiets en reed vervolgens in een half uur terug naar zijn eigen dorp.

Het golfde in zijn buik als hij aan vanavond dacht. Rolf was tot zijn verbazing uitgenodigd voor het verjaardagsfeest van Anne. Zij was misschien wel het populairste meisje van school. Eerst gingen ze patat eten, daarna bowlen bij de bowlingbaan. Anne had drie banen afgehuurd. Ze had blijkbaar veel vrienden. Met zijn nieuwe Nikes zou Rolf niet uit de toon vallen.

Thuisgekomen deed hij zijn schoenen uit bij de deur, liet zijn jas er achteloos overheen vallen en begroette vrolijk zijn moeder.

Samen met Annes ouders waren ze met achttien mensen, die avond. In het bruine café was een grote tafel gereserveerd voor het gezelschap. Rolf kwam terecht tussen Abdel en Fouzia, twee klasgenoten met wie hij eigenlijk nooit omging, maar die hij bij nader inzien best aardig vond. Tegenover hem zat de vader van Anne, een grote, goedlachse man met grijs haar. Rolf voelde zich eerst een beetje opgelaten. Maar Anne's vader brak het ijs, maakte grapjes en hield het gesprek aan tafel op gang. Er was

friet, er waren frikandellen, kroketten en kaassoufflés en cola zoveel als hij wilde. Rolf begon zich al een beetje op zijn gemak te voelen, toen hij vanuit zijn ooghoeken iemand zag binnenkomen. Er gingen alarmbellen af in zijn hoofd. Hij begreep eerst niet waarom. Hij zag een vrouw met een sportief jack. Ze glimlachte naar de barman. Maar Rolf kende haar toch? Toen drong het tot hem door. Het was die vrouw van vanmiddag. Die met dat keffertje buiten. Rolf slikte.

‘Wil je nog patat, Rolf?’ vroeg de vader van Anne.

Een misselijk gevoel overviel hem. Hij dacht dat hij geen hap meer door zijn keel zou krijgen. ‘Nee, bedankt,’ antwoordde hij. Hij draaide zich om naar de bar. Daarachter lag de bowlingbaan. ‘Rolf kan niet wachten om te gaan bowlen,’ hoorde hij de vader van Anne grappen.

Dat mens uit de winkel stond nu achter de bar. Blijkbaar werkte ze hier. Als ze hem maar niet herkende.

Toen het eten op was, verlieten ze het café om naar de banen te gaan. Rolf keek expres naar de garderobe, zodat de vrouw achter de bar alleen zijn achterhoofd zou zien.

Hij trok zijn nieuwe Nikes uit en liet ze achter, in het vakje waar hij zijn bowlingschoenen vond. Wat zaten die schoenen ruim in vergelijking met zijn nieuwe sneakers. Hij trok extra hard aan het klittenband in een poging de schoen strakker te maken. Dat hielp. Even later liep hij de baan op en voegde zich bij zijn team. Het duurde niet lang of de vrouw van het keffertje stond bij hun bankje om de bestelling op te nemen. Rolf hield zijn blik krampachtig naar de grond gericht.

‘Rolf nog cola?’ vroeg Anne’s vader. Rolf keek hem aan. Hij knikte

en draaide zijn hoofd, alsof hij heel geïnteresseerd was in wat er bij de pionnen gebeurde.

Toen de barvrouw terugliep, had Rolf geen idee of ze hem gezien had en dat maakte hem nog nerveuzer. Hij loerde naar haar. Zag hoe ze bukte om iets uit de koelkast te pakken, zag hoe ze drankjes in glazen schonk. Toen ze terugkwam met het dienblad, was hij gelukkig net aan de beurt om te gooien en kon hij haar ontlopen.

Zijn eerste bal rolde in de goot, maar met zijn tweede bal schoot hij vier pionnen omver. Terwijl hij terugliep, zag hij haar telefoneren achter de bar. Hij ademde zwaar. Met wie belde ze? Met de politie?

Hij riep zichzelf tot de orde. Hij moest niet zo raar doen. Ze had hem waarschijnlijk niet eens herkend. Ze had hem in elk geval gewoon een cola gebracht. Hij nam het glas van tafel en dronk het klokkend leeg.

'Zo, jij hebt dorst!' riep Anne's vader goedmoedig. Rolf probeerde te glimlachen naar hem, maar het lukte niet zo goed. Hij plantte zijn lege glas op tafel en besloot dat dit een leuk feestje moest zijn. Hij moest ervan genieten. Niet zo zeuren.

Een tijdje ging hij op in het spel. Het lukte hem de vrouw achter de bar te vergeten. Tot hij terug kwam lopen van de baan, na de zoveelste slechte worp, en een man zag binnenkomen met een plastic tasje waarop het logo van de sportwinkel stond, waar hij vanmiddag de Nikes had gejat. Rolfs hart miste een slag. Zijn maag trok samen van de spanning. Dit was een teken, dacht hij. Maar het was een andere man dan vanmiddag, stelde hij zichzelf gerust. Het was een blonde, wat oudere man. Hij leek niet eens

op de verkoper. Hij was vast een keer klant bij de winkel geweest. Stom toeval dat hij dit tasje droeg.

De blonde man liep op de bar af en ging zitten op een kruk. Er werd een glas bier voor hem neergezet. De barvrouw praatte met hem en verbeelde Rolf het zich, of draaide hij echt zijn hoofd in hun richting? Allebei keken ze hem recht aan.

Rolf draaide abrupt zijn rug naar de bar toe. Hij ademde gejaagd. Wat moest hij doen? Rustig doorademen. Hij was aan het bowlen, hij moest zich concentreren op het spel.

Toen hij later opkeek, was de man bij de bar weer verdwenen. De barvrouw haalde de glazen op. Nu durfde Rolf haar aan te kijken. Ze glimlachte naar hem. Zie je wel, dacht hij, er was niets aan de hand. Hij had het zich verbeeld. Hij was gewoon een klant voor haar. Op de baan naast hem gooide Fouzia een strike. Iedereen juichte. Rolf slaakte een zucht van verlichting. Hij ontspande.

Vlak voordat het uur afgelopen was gooide hij een spare. Hij was trots op zichzelf, kreeg complimenten van zijn team en liep met een oprecht blij gevoel de baan af.

Terwijl iedereen zijn bowlingschoenen weer verwisselde voor zijn eigen schoeisel, liep Rolf langs de vakjes op zoek naar zijn Nikes. Hij liep er drie keer voorbij, voordat het tot hem doordrong waarom hij ze niet kon vinden.

In het vak waar hij zijn nieuwe Nikes had achtergelaten, stonden wel schoenen, maar niet de nieuwe Nikes. Hij kreeg bijna een hartverzakking toen hij zijn eigen versleten gympies vastpakte. Niemand zag hoe hij met trillende handen de gym schoenen aantrok, die hij vanmiddag had laten liggen in de sportwinkel. Ze voelden koel aan zijn warme voeten.

‘Kom je, Rolf?’ vroeg Abdel. Hij zag blijkbaar niets anders aan hem. Rolf liep als laatste naar buiten.

Bij de deur van de zaal stond de vrouw van het keffertje vriendelijk naar hem te knikken. ‘Fijne avond,’ wenste ze hem. Rolf knikte onzeker terug, hij voelde dat hij een gloeiende kop had. Hij wist niet hoe snel hij daar weg moest komen.

Lees mee met dit verhaal als het wordt voorgelezen. Vraag je af: op welke plekken speelt het verhaal zich af? Hoeveel locaties ben je tegen gekomen tijdens het lezen? Zet de locaties in de kantlijn.

- Nieuwe Nikes gaat over een diefstal. Hoe pakt Rolf het aan? Had je zijn plan meteen door? Hoe kwam dat?
- Rolf wil heel graag merkschoenen. Waarom? Begrijp je waarom Rolf de schoenen steelt? Hoe belangrijk zijn merken voor jou?
- Rolf is bang dat hij zonder die Nikes er niet bij zal horen. Wat denk je: is dat een terechte angst?

De **ruimte** gaat over de omgeving waarin het verhaal zich afspeelt. Ieder verhaal speelt zich ergens af, op een **bepaalde plaats** of in een bepaald vertrek. Soms vertelt de schrijver helemaal niets over die plaats, de ruimte heet dan **onbepaald**. Maar in de meeste gevallen geeft de schrijver wel informatie, soms summier, soms heel uitvoerig.

De lezer vormt zich sowieso een beeld van de **plaats van handeling**. Hij vult de niet-beschreven elementen zelf in, met zijn

kennis van de wereld. Wanneer het personage een sportzaak binnenloopt, heeft de lezer al een beeld van hoe zo'n sportwinkel eruitziet. Hetzelfde geldt voor een bowlingbaan. In een ziekenhuis lopen altijd mensen met witte jassen rond. Dat hoeft een schrijver je niet te vertellen. Je ziet de dokters bij wijze van spreken al voor je, als het verhaal zich in een ziekenhuis afspeelt.

Het weer wordt ook gezien als onderdeel van de ruimte. Met het weer kun je als schrijver extra **sfeer** geven aan een verhaal. Denk maar eens aan een horrorverhaal, waar het onweert in de nacht.

In sommige verhalen wordt de ruimte gebruikt om een personage te **karakteriseren**. Bijvoorbeeld wanneer een personage zijn kamer vol printplaten en computeronderdelen heeft, zegt dat niet alleen iets over de ruimte van het verhaal, maar ook over het karakter en de hobby's van de persoon die daar woont.

Maak op een blad twee kolommen. In de linkerkolom schrijf je alle aanwijzingen uit de tekst over de locatie op. In de rechterkolom schrijf je dingen die je er zelf bij bedacht hebt. Je tabel ziet er zo uit:

Locatie	Aanwijzingen uit de tekst	Zelf bedachte dingen
Winkelstraat	Geparkeerde bus	Wandelende mensen etc
Sportwinkel	Rommelige zaak, etc	
etc		

Maak een moodboard van het verhaal. Een moodboard is een sfeerbord met afbeeldingen die je eventueel kunt aanvullen met tekst.

Je kunt een moodboard op papier maken, waarbij je bijvoorbeeld foto's uit tijdschriften knipt en plakt. Een moodboard kan ook digitaal gemaakt worden.

Presenteer je moodboard via speeddates aan je klasgenoten en docent. Bespreek waarom je voor deze sfeer gekozen hebt en hoe je het vond om deze opdracht te maken.

Dit was een verhaal uit de bundel:

KORT

14 verhalen met creatieve lesideeën
Voor de 1e en 2e klas van het VO

Bestel het boek op www.tanjadejonge.nl
ISBN: 9789090319841, € 19,95.